

opusdei.org

L'amor matrimonial, com a projecte i tasca comuna

En aquest nou editorial sobre amor humà s'intenta mostrar el secret de l'amor: voler que l'altre sigui feliç. D'aquesta manera, la relació matrimonial i l'educació dels fills s'edifica sobre la sòlida base del lliurament.

04/11/2015

La unitat és el secret de la vitalitat i la fecunditat en tots els ordres de la

vida. La disgregació és el signe, per excel·lència, de la mort física.

Quan es tracta de la unitat entre un home i una dona, per formar una família, la unitat ha de donar-se no només biològicament sinó espiritual. L'amor matrimonial, encara que comenci pel sentiment, es consolida per la unitat d'objectius, desitjos i aspiracions en el projecte comú de vida. "La donació física total seria un engany si no fos signe i fruit d'una donació en la qual és present tota la persona, fins i tot en la dimensió temporal; si la persona es reservés alguna cosa o la possibilitat de decidir d'una altra manera amb vista al futur, ja no es lliuraria totalment" [1].

Sense l'enamorament, l'espècie humana difícilment sobreviuria, però l'enamorament és només —o primordialment— el moment previ a l'amor durador. Romandre en l'amor

no és un ideal ni una qüestió que afecta només als bons costums, a la moralitat, o la fe; és també una exigència de la biologia humana: és a la base que constitueix la família.

Per exemple, el part humà és absolutament únic, diferent, comparat amb el dels animals de qualsevol espècie. Poc abans de néixer, una descàrrega hormonal fa que el cervell del fetus es desenvolupi. I això, fora del que es podria esperar-se d'un mamífer: els simis viuen el desenvolupament equivalent a la infància i a l'adolescència en el si matern; els humans, en canvi, naixem prematurs: el desenvolupament de la infància i la joventut ho vivim fora, sobre el terreny, en família.

Els nens —gràcies al poderós cervell— aprenen de la vida en temps real. Aquest fet natural —biològic— reclama una estabilitat

en el matrimoni. Per això, alguns autors diuen que el matrimoni indissoluble és una exigència de la naturalesa abans que un producte de les tradicions culturals o de les creences religioses, o un invent de l'Estat.

Quan el sentiment inicial que dóna lloc a l'enamorament desemboca en el matrimoni, l'amor esdevé un compromís de per vida per complementar-se mútuament. Cada cònjuge assoleix la seva plenitud en l'altre.

El compromís que es contrau és molt més que "viure amb", és viure per a l'altre, allò que significa assumir la personal destinació a l'amor —a la felicitat, al cel—, lliurant la pròpia vida per l'altre.

Els fills en el projecte comú

Dins el projecte familiar, la formació dels fills —quan n'hi ha— és potser la

tasca principal. Des de petits, necessiten sentir la unitat espiritual en la vida dels pares. ***"Des del primer moment, els fills són testimonis inexorables de la vida dels pares. (...) De manera que les coses que succeeixen a la llar influeixen per a bé o per a mal en les vostres criatures. Procureu donar-los bon exemple, procureu no amagar la vostra pietat, procureu ser nets en la vostra conducta. (...) Per això, heu de tenir vida interior, lluitar per ser bons cristians"*** [2].

Tan important com l'aliment, el vestit o l'elecció de l'escola, és la formació en aquelles pautes, actituds i conviccions que fan possible la vida plena de les persones. La vida és unitat, i si volem que els fills tinguin criteris clars, necessiten palpar quotidianament l'amor mutu dels pares; el comú acord sobre les coses importants en el desenvolupament

de la família; i, sobretot, han de descobrir de diferents maneres, però en detalls concrets, que són acceptats pel que són; els fills han de percebre en els gestos dels pares vers ells l'afirmació de la seva existència: que bo i què bonic és que tu siguis amb nosaltres, que formis part de la família!

Si els fills viuen en una atmosfera de realitats i no de capricis, serà més fàcil que aprenguin a autogovernar-se i, alhora, que vulguin repetir el model.

És cert que cada fill és una novel·la diferent, que escriuen ells mateixos a mesura que van madurant, però també és cert que en un clima habitual de conflicte i d'inestabilitat és molt més difícil madurar degudament. Sant Josep maria suggereix al respecte: "***Parla'ls raonant una mica, perquè s'adonin que han d'obrar d'una***

altra manera, perquè així agraden a Déu" [3].

Quan els fills veuen que els pares s'estimen, se senten segurs; això els aporta estabilitat al caràcter: creixen amb serenitat i amb energia per viure. Si, a més, els pares procuren conviure el major temps possible amb ells, aprendran les exigències del lliurament als altres com per osmosi, es contagiaran de l'afecte dels pares, i es reduiran els temors i les possibles ansietats.

Família versus individualisme

La família sorgeix d'un enllaç on dos es fan un, lligats per un vincle contret lliurement. L'amor, per ésser humà i lliure, ha de lluitar per mantenir el compromís assumit, siguin quines siguin les circumstàncies.

El secret de l'amor és voler que l'altre sigui feliç. Si els pares actuen així, els

fills aprenen l'amor en la seva mateixa font. No són dos projectes singulars i després reunits o barrejats, sinó un de sol que enriqueix la vida de tots dos. La professió de cadascú, tot i viscuda amb entusiasme, es potencia amb el projecte comú. Si, en treballar, cadascú pensa en l'altre, professió i família es recolzen mútuament; i els anomenats problemes de "conciliació" entre treball i família troben una solució d'acord amb la vocació de la família.

En el matrimoni es crea l'atmosfera que impedeix l'individualisme egoïsta i es facilita la maduració personal. Aquí la dona, com diu el Papa Francesc, té un paper especial: **"Les mares són l'antídot més fort a la difusió de l'individualisme egoïsta. "Individu" vol dir "que no pot ser dividit". Les mares, en canvi, es "divideixen", elles, des**

que acullen un fill per donar-lo al món i fer-lo créixer" [4].

La dona i l'home madurs saben practicar, amb sentit comú, el respecte a l'autonomia i personalitat de l'altre. És més, cada un viu la vida de l'altre com a pròpia. En aquest sentit, l'expressió "una sola carn" [5] ho diu tot. El mandat de Déu és una proposta de vida en comú per sempre, que implica un lliurament total i exclusiu; podríem dir que es tracta d'una crida a l'amor veritable i compromès. Alhora, tenim la possibilitat de rebutjar-lo. Però acollir en llibertat la invitació de qui és la Vida mateixa és una assegurança de felicitat. **"Quan un home i una dona celebren el sagrament del Matrimoni, Déu, per dir-ho així, es «reflecteix» en ells, els imprimeix els seus propis trets i el caràcter indeleble del seu amor. Un matrimoni és la icona de l'amor de Déu amb nosaltres. És**

molt bonic! També Déu, de fet, és comunió: les tres persones del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant viuen des de sempre i per sempre en unitat perfecta. I és justament aquest el misteri del

Matrimoni"[6]. La família, seguint aquest programa, ha d'imitar la vida divina en l'amor i en el desbordament de la fecunditat. El individualista —el "single man", la "single woman"—, és a les antípodes. Si vol viure i fer viure, el matrimoni ha de seguir les instruccions que Ell mateix ens va donar al principi, "creixeu i multipliqueu-vos" [7].

Déu és una vida de relació permanent [8]. I ha volgut establir amb els homes una Aliança d'amor. En el matrimoni, el "vinçle d'amor esdevé en imatge i símbol de l'Aliança que uneix Déu amb el seu poble" [9]. D'aquí com de greu és una ruptura formal, es miri per on es miri.

En la fidelitat matrimonial rau la felicitat. Déu ha estat fidel amb nosaltres, donant-nos tots els béns: en primer lloc, el propi amor del matrimoni i el dels fills. Si els fills maduren en la fidelitat dels pares, aprenen el secret de la felicitat i del sentit de la vida.

L'edifici social, d'altra banda, es construeix amb uns maons que són les famílies i sobre uns fonaments que els formen, la confiança de tots envers tots. Si no hi ha fidelitat en l'àmbit familiar —ni respecte, ni confiança—, tampoc n'hi haurà a la societat.

Mª Á. García — A. Segura

[1] Sant Joan Pau II, *Exh. ap. Familiaris consortio*, 11.

[2] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 12-IX-1972.

[3] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 24-XI-1972.

[4] Papa Francesc, *Discurs audiència general*, 7-I-2015.

[5] *Mt* 19, 6.

[6] Papa Francesc, *Discurs audiència general*, 2-IV-2014.

[7] *Gn* 1, 28 i 2, 24.

[8] Cfr. Sant Tomàs d'Aquino, *Summa Theologiae*, q. 40, a. 2 i 3.

[9] Sant Joan Pau II, *Exh. ap. Familiaris consortio*, 12.

matrimonial-com-a-projecte-i-tasca-
comuna/ (24/03/2026)